

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupen: Mgr. Petr Beránek, advokát se sídlem v Praze 2, Ječná 550/1

proti

žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219/58, Praha 9

za účasti osoby zúčastněné na řízení: **UPC Česká republika, s.r.o.**,
se sídlem Závěšova 502/5, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 11. 2018, čj. ČTÚ-54 732/2018-603,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 20. 11. 2018, čj. ČTÚ-54 732/2018-603, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů zaplatit žalobci částku 12 342 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Petra Beránka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, kterým předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítl jako opožděný jeho rozklad proti rozhodnutí žalovaného, odboru pro oblast Praha (dále jen „*správní orgán I. stupně*“), ze dne 14. 5. 2012, č. j. ČTÚ-035350/2009-631/Čeč/G VII. vyř (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Ve správním řízení byla žalobci uložena povinnost uhradit podle § 64 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o elektronických komunikacích*“) dlužnou cenu za poskytnutou službu ve výši 3064,50 Kč s příslušenstvím, a náhradu nákladů řízení.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu. V první žalobní námitce namítá porušení svých práv, neboť žalobce nebyl v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) vyzván k možnosti vyjádřit se k provedenému zásadnímu důkazu opatřeného žalobcem poté, co žalovaný ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí. Ve druhé žalobní námitce namítá nicotnost či nesprávnost rozhodujícího podkladu, jímž je nikým nepotvrzený a neověřený printscreen obrazovky z informačního systému využívaného žalovaným, sdělující informaci o datu platnosti datové schránky žalobce („Platnost od 25. 2. 2015“), avšak postrádající informaci o datu zřízení a zpřístupnění datové schránky. Tato informace měla být v souladu s § 50 správního řádu ověřena u ministerstva vnitra jakožto správce datových schránek. Žalobce dále uvádí, že žalovaný posléze obratem získal informaci o datu zřízení a zpřístupnění datové schránky žalobce, jež vyvrací pravost a pravdivost informace, která byla zásadním podkladem napadeného rozhodnutí (dle této informace byla datová schránka zřízena již dne 27. 6. 2011 a zpřístupněna dne 30. 6. 2011). Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá nemožnost uplatnění doručení rozhodnutí fikcí, kdy poukazuje na § 19 odst. 1 správního řádu, § 129 zákona o elektronických komunikacích (s odkazem na § 45 a násl. zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*o.s.ř.*“) a § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů*“), z nichž vyplývá povinnost správního orgánu doručovat písemnosti prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, není-li zde překážka či nebyla-li písemnost doručena na místě nebo veřejnou vyhláškou. Žalobce dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 11. 2013, č. j. 21 Cdo 3489/2012, a na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – rozhodnutí ze dne 30. 11. 2016, č. j. 3 As 26/2016-45, ze dne 23. 4. 2015, č. j. 7 As 255/2014-36, rozhodnutí ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013-28, která jednak vylučují uplatnění fikce doručení a rovněž potvrzují výše uvedenou povinnost správního orgánu doručovat písemnosti primárně prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, je-li to možné.

[3] Žalobce dále uvádí, že mu datová schránka byla zpřístupněna dne 30. 6. 2011. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 5. 2012, avšak žalobce se o něm dozvěděl až dne 2. 8. 2018, kdy mu toto rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky prostřednictvím soudního exekutora xxxxx, který jej přiložil k vyrozumění o zahájení exekuce a výzvě ke splnění vymáhané povinnosti. Žalobce následně podal proti prvostupňovému rozhodnutí dne 17. 8. 2018 rozklad, který byl, jak je uvedeno výše, předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítnut jako opožděný. Dle výše

uvedeného se žalobce domnívá, že se správní orgán dopustil nesprávného úředního postupu, jehož důsledkem je nezákonné rozhodnutí. Žalobce dále uvádí, že objednání, poskytování a čerpání služeb elektronických komunikací nebylo nikdy prokázáno a došlo tak opakovaně k nezákonně nařízené exekuci na jeho majetek (žalobce dále odkazuje na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 2. 9. 2011, které bylo pro nevykonatelnost odvolacím Městským soudem v Praze usnesením ze dne 16. 1. 2012 zamítnuto).

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě zabývá zejména otázkou doručování, kdy poukazuje na příkaz ze dne 1. 10. 2009, č. j. ČTÚ-035 350/2009-631/ČeČ/G III. vyř., který byl žalobci stejně jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručen fikcí a proti němuž následně podal žalobce ve stanovené lhůtě odpor. Na základě tohoto odporu správní orgán I. stupně pokračoval v řízení, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem ze dne 10. 4. 2012, který si osobně převzal na adrese trvalého pobytu dne 11. 4. 2012. Napadené rozhodnutí bylo následně vydáno dne 14. 5. 2012 a bylo žalobci zasláno opět na adresu trvalého pobytu. Jelikož si žalobce zásilku na pobočce České pošty ve stanovené lhůtě nevyzvedl, byla mu dne 28. 5. 2012 vhozena do poštovní schránky na adrese trvalého pobytu. Žalovaný dále uvádí, že pro potřeby vedení svých řízení a pro potřeby ověřování účastníků řízení a jejich kontaktních adres a adres trvalého pobytu využívá systém nazvaný Modulární Správní Systém pro Český telekomunikační úřad, který je propojený s databází spravovanou ministerstvem vnitra, prostřednictvím tohoto systému jsou mu poskytovány údaje na základě § 134 zákona o elektronických komunikacích. Žalovaný dále uvádí, že s těmito údaji nemanipuluje, pouze je čerpá, odkazuje na printscreen obrazovky z tohoto systému, z něhož vyplývá, že datová schránka je u žalobce evidována až ode dne 25. 2. 2015. Pro případ, že bude v řízení před soudem zjištěno, že žalobce disponoval datovou schránkou již v době vydání napadeného rozhodnutí, která nebyla pochybením třetí strany zavedena do systému MOSS, uvádí, že i v tomto případě trvá na tom, že doručení rozhodnutí bylo správné a v souladu se zákonem, neboť žalobce si zásilky přebíral na adrese trvalého pobytu i v době, kdy dle svých slov měl již zřízenou datovou schránku, tj. v roce 2012. Žalobce takovýto způsob doručování nikdy nenamítal, ani prostřednictvím datové schránky v rámci tohoto řízení nikdy nekomunikoval. Datovou schránku zmínil až v roce 2018, kdy podal rozklad proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce tak po uplynutí více než 5 let nemůže zneužívat právní řád, když dopomohl vytvořit zdání, že je doručováno správně a zákonně.

[5] Žalovaný dále uvádí, že žalobce v rozporu s ustanovením § 46a odst. 3 občanského soudního řádu neupozornil správní orgán I. stupně na to, že došlo ke zřízení datové schránky. Žalovaný má za to, že adresu trvalého pobytu žalobce v době vedení správního řízení lze považovat minimálně za adresu pro doručování dle § 46a odst. 2 občanského soudního řádu, kdy na této adrese lze doručit i fikci doručení v souladu s § 50 odst. 1 občanského soudního řádu.

[6] Žalovaný dále upozorňuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 23 Cdo 2425/2011, v němž Nejvyšší soud uvedl, že nelze přijmout formalistický přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. jestliže se adresát s obsahem písemnosti seznámil. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se

doručení musí zopakovat, rozhodující vždy je, zda se předmětná písemnost dostala do rukou adresáta. Žalovaný má tedy za to, že ačkoliv nebylo rozhodnutí správního orgánu 1. stupně doručeno žalobci oproti jeho vlastnoručnímu podpisu, ale fikcí, lze dojít k závěru, že se žalobce s předmětnou písemností seznámil, a to dříve než poté, co mu bylo rozhodnutí zasláno exekutorem. Žalobce věděl, že se správní řízení vede, aktivně se řízení účastnil a věděl, že má očekávat vydání rozhodnutí ve věci. Následné počínání žalobce považuje žalovaný za účelové.

[7] Ohledně dalších žalobních bodů má žalovaný za to, že jsou pro toto řízení před soudem bezpředmětné. Jelikož se jednalo o opožděný rozklad, není na místě posuzovat případná další zákonná pochybení, kterých se správní orgán I. stupně mohl dopustit, neboť již uplynuly lhůty pro provedení přezkumného řízení dle správního řádu. Tato případná další pochybení nejsou způsobilá být předmětem soudního přezkumu v tomto soudním řízení a soud by se měl omezit na konstatování, zda bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně doručeno správně a zákonně a zda tedy žalovaný oprávněně posoudil rozklad žalobce jako opožděně podaný.

[8] Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, v níž setrval na své žalobní argumentaci. Ve vztahu k první variantě žalovaného (žalobce datovou schránku nevlastnil) a k odpovědnosti za stav údajů v systému MOSS žalobce uvádí, že dle konzultace s ministerským radou odboru eGovernmentu oddělení informačních systémů ministerstva, nelze v žádném případě odpovědnost za selhání systému MOSS, který je plně v rukou žalovaného, přenášet na ministerstvo, které ze zákona jen poskytuje přístup k databázi o uživatelích datových schránek. Vykazuje-li MOSS chyby, jde jednoznačně o pochybení na straně žalovaného. Žalobce považuje závěry žalovaného za zcela absurdní a přiznávající zcela nesprávný úřední postup v doručování, jež žalovaný aplikuje ve velkém rozsahu, tj. vůči všem účastníkům řízení, která žalovaný z pozice správního orgánu vede. Dále poukázal dále na to, že datovou schránku v době vydání rozhodnutí měl, a poukazuje na zaměňování právní úpravy, kdy žalovaný jednak zaměňuje právní úpravu občanského soudního řádu s úpravou správního řízení ve vztahu k doručování, dále i institut elektronické poštovní adresy (e-mail) s institutem datové schránky. V závěru repliky žalobce shrnuje, že názory žalovaného, v nichž argumentuje účelovou obranou žalobce ve vztahu k tomu, že žalobce nenamítl, že není doručováno správně, považuje za zcela irrelevantní, nemající oporu v žádném právním předpise, právní doktríně ani judikatuře. Za irrelevantní rovněž považuje i judikaturu uváděnou žalovaným, která na projednávanou věc nedopadá.

[9] Společnost UPC Česká republika, s. r. o., soudu oznámila, že bude ve věci uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, k věci samé se nijak nevyjádřila.

[10] Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[11] Dne 14. 05. 2012 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ČTÚ-035350/2009-631/Čeč/G VII. vyř., kterým žalobci uložil povinnost uhradit dlužnou cenu

ve výši xxxx Kč s příslušenstvím za měsíce 1/2008, 2/2008 a 3/2008 a dále náhradu nákladů řízení ve výši 200 Kč za správní poplatek. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že nebylo prokázáno, že by odpůrce uplatněnou pohledávku zaplatil, a tudíž za ni odpovídal dle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

[12] Dne 17. 08. 2018 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozklad, kterým napadl rozhodnutí v celém rozsahu. Dne 20. 11. 2018 byl rozklad předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu zamítnut jako opožděně podaný, když v odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou uvedeny obsahově obdobné závěry, jako ve vyjádření žalovaného k podané žalobě.

[13] Dále soud konstatoval informaci ministerstva vnitra ze dne 3. 12. 2018, č. j. MV-141737-2/EG-2018, že datová schránka žalobce ID 6t732cx byla zřízena dne 27. 06. 2011, zpřístupněna dne 30. 06. 2011 a od té doby je trvale přístupná. Součástí spisové dokumentace je i printscreen obrazovky se systému MOSS využívaného žalovaným, sdělující informaci o datu platnosti datové schránky žalobce, které odpovídá závěrům žalovaného.

[14] Při ústním jednání účastníci řízení na svých procesních stanoviscích setrvali.

[15] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[16] Podle § 19 odst. 1 správního řádu ve znění účinném v rozhodné době: „Písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu¹⁴ (dále jen „obecní úřad“) nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.“. Podle § 19 odst. 2 správního řádu ve znění účinném v rozhodné době: „Není-li možné písemnost doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky^{13a}, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy¹⁵ vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.“

[17] Podle § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů ve znění účinném v rozhodné době: „Umožňuje-li to povaha dokumentu, orgán veřejné moci jej doručuje jinému orgánu veřejné moci prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. Umožňuje-li to povaha dokumentu a má-li fyzická osoba, podnikající fyzická osoba nebo právnická osoba zpřístupněnu svou datovou schránku, orgán veřejné moci doručuje dokument této osobě prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje veřejnou

vyhláškou nebo na místě. Doručuje-li se způsobem podle tohoto zákona, ustanovení jiných právních předpisů upravujících způsob doručení se nepoužijí.“

[18] Pokud jde o první žalobní námitku, v níž žalobce namítá porušení svých práv, jelikož nebyl v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyzván k možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí, soud uvádí, že vzhledem k tomu, že rozhodnutí ruší pro jiný žalobní bod, k tomuto postupu je prozatím se předčasně vyjadřovat, pouze obecně uvádí, že právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí je jedno z účastenských práv. V tomto případě sice nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobcem podaný rozklad byl zamítnut z důvodu opožděnosti, proto nedošlo k věcnému přezkumu podaného rozkladu a proto podkladem pro rozhodnutí je pouze doklad o doručení. Nicméně s ohledem na to, že v tomto případě je právě tato skutečnost podstatou sporu mezi účastníky, má soud za to, že v tomto konkrétním případě, pokud žalovaný svůj závěr o včasnosti podaného rozkladu opíral o příslušný printscreen obrazovky ze svého systému, o němž žalobce jako účastník řízení nemůže mít povědomost, jedná se o podstatný podklad pro vydané rozhodnutí, a tak by s ním mělo být z hlediska splnění zákonné povinnosti vůči účastníkovi řízení naloženo a žalobci tak měla být dána možnost se k němu vyjádřit. Toto konstatování je však pouze velmi obecné, neboť soud ruší rozhodnutí právě z toho důvodu, že takový podklad nemohl být pro posouzení řádnosti doručení prvostupňového správního rozhodnutí významný.

[19] Druhou žalobní námitku považuje soud za důvodnou. Jak vyplývá z potvrzení žádosti o zřízení datové schránky ze dne 27. 6. 2011 a dále z informace poskytnuté ministerstvem vnitra dne 3. 12. 2018, datová schránka byla zřízena dne 27. 6. 2011, zpřístupněna dne 30. 6. 2011 a od té doby je trvale přístupná. Vnitřní systém žalovaného, které tuto skutečnost nezohledňuje, tak není a nemůže být důvodnou okolností, která by toto zjištění mohla popřít. Odpovědnost za stav údajů v systému žalovaného nelze přenášet na jiné subjekty (tedy v daném případě na ministerstvo vnitra, které na základě § 134 zákona o elektronických komunikacích, poskytuje pouze přístup k databázi o uživatelích datových schránek). Pokud žalobce v době doručování měl zřízení datovou schránku, což vyšlo v řízení před soudem najevo, bylo povinností žalovaného jako orgánu veřejné moci mu do této datové schránky doručovat. Tak se v daném případě nestalo, a nelze tak otázku doručení vázat na to, že písemnost byla doručena poštou, a to v tomto případě vhozením do domovní schránky. Tím nedošlo k řádnému doručení a nelze tak na tuto okolnost vázat posuzování včasnosti podání rozkladu.

[20] Lze tak uzavřít, že žalobce měl v rozhodné době zřízení datovou schránku a žalovaný mu tak měl doručovat do ní. Správní orgán nemá možnost volby, což potvrdil i Nejvyšší správní soud, který se povinností správních orgánů doručovat primárně do datových schránek v minulosti opakovaně zabýval. Odkázat lze například na rozhodnutí ze dne 22. 3. 2017, č. j. 6 As 5/2017-22, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil následující: „*Orgán veřejné moci doručuje dokumenty do datové schránky dle § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, pokud má příjemce zřízení a zpřístupněnu datovou schránku k okamžiku vypravení doručované písemnosti.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

[21] Žalobce měl zpřístupněnou datovou schránku ode dne 30. 6. 2011, v důsledku toho nebyly splněny podmínky pro doručování prostřednictvím držitele poštovní licence a tedy ani pro případné doručení fikcí na adrese trvalého pobytu žalobce. Soud dále uvádí, že výše uvedená povinnost správního orgánu doručovat primárně do datové schránky je zde i v situaci, kdy si účastník správního řízení zpřístupní datovou schránku až v jeho průběhu (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013-60).

[22] K vyjádření žalovaného, v němž žalovaný poukazuje na to, že žalobce uvedený způsob doručování nikdy nenamítal, ani prostřednictvím datové schránky v rámci tohoto řízení nikdy nekomunikoval, uvádí soud toliko to, že orgán veřejné moci je existenci datové schránky povinen zjišťovat z moci úřední a tuto svou povinnost nemůže přenášet na adresáta. Ve vztahu k ustanovení § 46a odst. 3 občanského soudního řádu, na které odkazuje žalovaný ve svém vyjádření a dodává, že žalobce porušil svou povinnost oznámit správnímu orgánu skutečnost, že došlo ke zřízení datové schránky, uvádí soud, že dané ustanovení se vztahuje na řízení soudní, nikoliv na řízení správní, jež je upraveno ve správním řádu, a ani neoznámení této skutečnosti nezavazuje ani soud povinnosti doručovat do datové schránky.

[23] Odkaz žalovaného na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 3. 2013, č. j. 23 Cdo 2425/2011, není v daném případě namístě, neboť ve věci řešené citovaným rozsudkem šlo o situaci, kdy adresát písemnosti měl sice zřízenou datovou schránku, ale rozhodnutí doručované prostřednictvím poštovních služeb si převzal a s písemností se tedy seznámil. Ve věci nyní řešené dovozuje žalovaný fikci doručení tím, že písemnost, která nebyla žalobcem převzata ani vyzvednuta v úložní době, mu byla následně vhozena do poštovní schránky. K tomu soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013-28, kde Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Zásadně se předpokládá, že každý je povinen zajistit si na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) přebírání písemností zasílaných orgány veřejné moci a v opačném případě je povinen nést příslušné negativní následky včetně případné fikce doručení písemností, o kterých se případně adresát ve skutečnosti ani nedozvěděl. Pokud si však adresát zřídí datovou schránku, povinnost kontrolovat poštu na adrese trvalého pobytu (adrese pro doručování) zaniká, neboť je oprávněn spoléhat, že orgány veřejné moci v souladu se zákonem budou veškeré písemnosti doručovat do datové schránky. V takovém případě je tedy uplatnění fikce doručení podle příslušných procesních ustanovení (v případě správního řízení podle § 23 odst. 4 správního řádu) vyloučeno.“*

[24] S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[25] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před

soudem. Vzhledem k tomu, že žalobce byl ve věci úspěšný, má právo na náhradu nákladů řízení, které se skládají z odměny za zastoupení advokátem ve výši podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Tarifní hodnota za úkon činí 3 100 Kč, režijní paušál pak 300 Kč, úkony a režijní paušály jsou celkem tři (převzetí věci, sepsí repliky, účast u soudního jednání dne 4. prosince 2019), a dále daň z přidané hodnoty, neboť advokát je plátcem této daně. Konkrétní vyčíslení nákladů řízení je následující: odměna - 3 100 Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 10 200 Kč, DPH 21%: 2 142 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH: 12 342 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 4. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.